

Er gaat geen dag voorbij of we worden wel geconfronteerd met berichten over ons milieu, dichtbij of veraf. Het roept veel vragen op : hoe redden we onze wereld? Denk aan de stijging van het water in de oceanen, de vervuiling die de koraalriffen aantast, de nucleaire dreiging! En dichtbij: moeten we er zelf ook niet alle zorg aan ons milieu besteden? Scheiding van afvalstoffen? moeten we niet zelf zwerfvuil opruimen? hoe is gesteld met het oppervlaktewater? .

De schepping is aan ons mensen toevertrouwd. We zijn wel de beheerders van de schepping, maar geen heersers over de schepping . We kunnen dus niet met onze mooie aarde en met onvoorstelbaar grote ruimte van het heelal doen , wat we willen. We gaan vaak maar slordig met onze schepping om.

Je vraagt je soms wel eens af, of God , als Hij nu naar de schepping zou kijken nog wel zou zeggen: dat het heel goed is.

Als we onze aarde niet verzorgen en redden, graven we als mensheid ons eigen graf.

Het gaat om uittocht- uittocht uit de dood en alles wat tot de dood en ondergang leidt.

Egypte onderdrukte de Israëlieten. Eens hadden ze hen vele eeuwen eerder gastvrijheid en land gegeven, toen ze dreigden om te komen van honger in hun land Israel . Nu voelen ze zich bedreigd omdat het uitgroeit tot een groter volk. We herkennen die situatie van zich bedreigd voelen ook op diverse plaatsen in onze wereld : in Afrikaans landen, in Noord en Zuid Korea, In midden oosten en zelfs in ons eigen Europa- landen sluiten hun grenzen, want ze denken overspoeld te worden door vluchtelingen uit Syrië, Afganistan en Afrika.

Omdat het eb is, kan Israel over het droge land wegvlugten, terwijl de Egyptenaren , die hen later achtervolgden, omkomen door de vloed. Israel zag daar de hand van God in, die hen zo redde uit de nood. En elk jaar moet bij de viering van de paasmaaltijd de vader aan de kinderen vertellen , dat God zo bij voortduring hun volk redde uit vijandschap en onderdrukking. Ook nu nog zal in vele Israëlische gezinnen en families het verhaal van bevrijding verteld worden , terwijl ze in hun bestaan bedreigd worden door Arabische buurvolkereen en helaas ook omgekeerd.

Redding uit de dood, zorg voor het leven , is het doorlopende thema in de viering van deze nacht, waarin we herdenken hoe God, de God van het leven, Jezus redde uit de dood. Het zijn bijzondere verhalen, die verhalen over Jezus, die leeft en verschijnt aan de vrouwen, de leerlingen en later aan vele anderen.

In alle verhalen klinkt verwondering, twijfel en ongeloof door. Hoe kon het ,dat zij, die getuigen waren geweest van zijn dood, nu konden uitgroeien tot getuigen van zijn leven? , Hoe konden zij verrijzen tot vurige getuigen van Jezus en daarbij zelfs lijden en dood voor lief nemen? Ze zijn boven hun eigen angst en ongeloof uitgroeit.

We lezen vannacht een bijzonder evangelieverhaal.

Jullie vrouwen mogen het met een bijzondere aandacht en trots lezen!. Het zijn drie vrouwen, die de moed hebben om naar het graf te gaan. het is nog niet Jezus zelf, die aan

verschijnt, maar een jongeman, jong van leven ; in een stralend wit gewaad- hij komt uit de andere wereld, die wereld van licht. Als we verder zouden lezen in het Evangelie, lezen we dat Jezus zelf verschijnt ook aan een vrouw, Maria Magdalena, die ook hier genoemd wordt. De vrouwen, die leven schenken, zijn de boodschappers van het nieuwe leven. Jammer dat ze in het vervolg van de evangelies en bijbelse boeken , en zeker in het leven van de kerk, hun rol en betekenis zo weinig meer aan bod komt.

De vrouwen mogen het bevrijdende nieuws doorgeven.

Maar ook zij hebben verwondering, twijfel, en zelfs angst. Wie zou hen geloven? Zouden ze niet voor gek verklaard worden?. "Uit vrees zeiden ze er niemand iets van"..

Het was ook allemaal nog zo nieuw.. het was de eerste dag van de week, heel vroeg, toen de zon nog maar net op was", schrijft de evangelist er zo beeldend bij.

Wat staat in de lezing geldt ook voor ons: " dat we verbaasd nadenken over hetgeen er is gebeurd".

We staan in het geloof van de vrouwen en de andere leerlingen. Dat God Jezus uit de dood heeft gered. Dat de dood niet het laatste woord heeft. Dat onze dood het niet het laatste is, maar dat we leven in het licht van de Eeuwige.

We kunnen ook niets bewijzen, maar "nadenkend over hetgeen er is gebeurd " , leven in de verwachting van leven, die het evangelie ons geeft.

De viering van dit heilzame geloof moet voor ons zeker een opdracht inhouden: om het leven te behoeden en bewaren, te verdedigen en er voor te strijden ten einde toe. Want ook onheil en duisternis huist op onze wereld en in ons zelf. Wel onuitroeibaar tot op de laatste dag, zoals in het boek van de Openbaring lezen. Maar de laatste verhalen borduren voort op het thema van het scheppingsverhaal en van deze paasevangelies: we zijn geschapen niet voor de dood ,maar voor het leven, niet voor de duisternis maar voor het licht, niet voor haat en vijandschap, maar voor vriendschap , zorg en liefde.

*We vieren het leven", zeggen we , als we het goed hebben, als we zuster/broederschap ervaren, als we onmacht en vijandschap zien bestreden. *We leven op en zijn verbaasd, als we een voetballertje, een kind nog, horen zeggen dat hij een beroemde voetballer wil worden en daarmee de armoede van zijn dorp in Afrika op te heffen.* We zijn blij dat we een kleindochter van Martin Luther King bij het verzet van jongeren tegen de wapens in Amerika horen zeggen: "Ik heb een droom, dat genoeg nu echt genoeg is. En dat dit een wereld zonder geweren moet zijn, Klaar".

De God van het leven nodigt ons er toe uit.